

POZVÁNKA DO TATOBIT

To není jen tak nějaká bezvýznamná podhorská vesnička, ale krásná, dobře udržovaná vesnice s farou a kostelem, kam se ke konci svého života chodil denně modlit a setkávat s pannou Marií bývalý pařížský bouřlivák a malíř Jan Dědina. Přítel Muchův, Maroldův, ale i Rodinův a Bourdellův. Dožíval ve svém kraji a maloval místo Pařížanek obrazy jako "Kristovo kázání na hoře". A psal, dokonce i povídky pro děti. Nezdětinštěl. To jen nebe si ho přitáhlo víc k sobě... Kolem kostela hřbitov s krásným výhledem na Trosky a křížem, jehož podstavec je zdoben reliéfy s postavami svatých od Zemana staršího. Sochařská práce lidového umělce, řezbáře a kameníka plná poezie. Za vesnicí směrem ke Kozákovu stojí další pískovcová socha panny Marie, u které se člověku tají dech. Na zahradě jednoho domu stojí nenápadně a plaše, jakoby něco provedl, malý kamenný Kristus s udiveným výrazem a ušima, které vypadají spíš na opičí, než lidské... Ale zázračno je tu pocíitelně také. Tři generace Zemanů ze Žernova změnily náš kraj v pokladnici ceny nesmírné... A to jsem ještě vynechal kamenný kříž s postavou ukřižovaného Krista, který inspiroval básníka Jana Neruda k básni "Balada horská".

„...Povězte mi babičko má, co že rány svírá, po čem člověk těžce raněn přece neumírá...“, Ten kříž s Kristem, na jehož těle nespátříme žádnou ránu ani jizvu, stojí na návsi.

A to slovo Tat, znamenalo prý ve staročeštině Zloděj... Člověk se nestačí divit jak radikálně se svět mění. Vesnice září pohodou, jakou hned tak někde nenajdete. Brusiči kamenů "Štajnšnajdři" s italskými jmény jako Janus, nebo Colombo se přistěhovali za časů Rudolfa druhého z Itálie a usazovali se jednak blízko nalezišť nebo přímo v Praze. Vesničtí muzikanti z Tatobit a okolí, odcházeli již v devatenáctém století v malých skupinách do světa za živobytím... Vandrovali přes Polsko, Halič až do Ruska a teprve na zimu se vraceli domů jako tažní ptáci, které živila muzika...

Na jižním okraji vesnice stojí prastará tatobitská lípa a pod ní se již otevírá svět „do kraje“. Jak se tady říká rovinám. Ono to není doslova pravda. Úplná polabská rovina to není, ale kopce to už nejsou. Z té mírně hrbolaté plochy vyčnívají Trosky, Vyskeř, skály a lesy Hruboskalska, v dálce Bezdězy. A člověk se tu stává pokorným a vděčným.

Jan Solovjev, malíř - Turnov, 4. února 2009